

слависа, оубоашася пристѣпѣти къ немѣ: и возложи Моисей покрѣвъ на лице свое.“(1) Из отъ гдѣ е такава свѣтлина на Моисеевото лице, щото всѣкой, като го види, сѣ плаши? Моисей възъ на Синайската гора много дни, та сѣ разговарялъ съ Бога лице съ лице: и отъ дѣлаго съ него разговораніе Божіе, прѣлъзъ тѣхъ свѣтлинъ, съ коато сѣ показвало лицето мѣ толкова преславно. Голѣма разлика е, да сѣ разговаря нѣкой съ Бога по образъ, и въ гаданіе, както Моисей: и да прѣими въ устата, и въ сърдцето си истинно и дѣйствиетелно Самаго Бога, както тоа, който сѣ причащава? Толкова грѣло Моисеевото лице само отъ разговоранъето мѣ съ Бога, и колко трѣбѣва да грѣе дѣшата на тогова, който сѣ съобщава съ тѣлото и кръвъ-та Христова въ пречистыты таинства? Священното писаніе споманѣва, че Евреити сѣ страхѣвали да глѣдатъ на Моисеевото лице, защото грѣло като слънце. Я сватый Златоустъ утѣврдѣва, че діаволити сѣ боатъ, треператъ, вѣгатъ отъ да глѣдатъ на лицето на оногова, който сѣ причащава: защото въ тоа часъ сѣ види, че дыха отъ устата си единъ Божественъ огнь. Видѣніе дивно на Ангелыты, страшно на діавола. „Икоже лѣкы пламенемъ дѣшѣ, такѣ мы ѿ священныа трапѣзы исхѣдимъ, страшны бывающе діаволѣ.“ Нити звѣздата толкова грѣе на небето, колкото грѣе дѣшата отъ свѣтлината на Божіята благодать въ тоа часъ, кога сѣ причащава.

Я причината на това е таа, че Божественното причастіе не е друго нѣщо, (споманѣва Егмеонъ Тессалонітскій) освенъ ѣдинѣніе Бжіе съ нами, ѿвоженіе наше, Бжіе сравненіе и ѡбщѣніе. (2) Кога сѣ причащаваме, свидѣтелствѣва Богословатъ, то бывамы участници на таа благодать, каквато има Христосъ и като Богъ, и като человекъ. Безкрѣвною жѣртвою сообщаемса мы Хрѣсту, и участницы бываемъ страстѣй ѣгѣ, и Бжества. И съ толкова дарованіе възлизамы на толкова высочина на сватость-та, щото, ако выхмы умрѣли въ тоа часъ, то дѣшата ни щеше да има за себе си мѣсто съ мъченицыты, дѣвственницыты, преподобныты: и щехмы да достигнемъ за една минѣта тамъ, гдѣто ти достигнали презъ толкова время и толакъвъ трѣдъ. Боже мой! избавителю мой! нѣка умрѣ, кога изволи Твоата свата воля, въ пѣсто мѣсто, въ е-

[3] Исход. гл. 34, ст. 30 и 35. [2] Книга 4.